

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 101/2538

คำสั่งคำร้องที่ 101/2538บริษัทบางนารีสอร์ท จำกัดโจทก์ นายเสงี่ยม พุทธจำเลย นายเสงี่ยม พุทธ จำเลย ผู้ยื่นคำร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 249

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความว่า จำเลยฎีกา พร้อมกับยื่นคำร้องขอให้อธิบดี ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์รับรองฎีกาของจำเลย ศาลชั้นต้นสั่งว่า อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ไม่อนุญาตให้จำเลยฎีกาปัญหา ข้อเท็จจริง จึงมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย คืบหน้าขึ้นศาล ทั้งหมด จำเลยเห็นว่า ฎีกาข้อ 2(1) ก. ของจำเลยที่ว่าฟ้องโจทก์ เคลือบคลุมหรือไม่ และข้อ 2(2) ข. ในประเด็นที่ว่าศาลชั้นต้น อนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องภายหลัง ชี้สองสถานแล้ว โดยไม่ได้ ให้โอกาสจำเลยที่จะยื่นคำให้การแก้ฟ้องเพิ่มเติม ทำให้จำเลย เสียเปรียบ ศาลชั้นต้นมีอำนาจกระทำได้อหรือไม่ เป็นปัญหา ข้อกฎหมาย และฎีกาของจำเลย ที่ว่าการตีความบันทึกข้อตกลง ระหว่างโจทก์ จำเลย ฉบับลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2531 เป็นการตีความหมายสัญญาผิด อันเป็นปัญหาข้อกฎหมายเช่นเดียวกัน โปรดมีคำสั่งให้รับฎีกาในปัญหา ข้อกฎหมายของจำเลยไว้พิจารณาต่อไป หมายเหตุ โจทก์ได้รับสำเนาคำร้องแล้ว (อันดับ 344 แผ่นที่ 2-3) ศาลชั้นต้นพิพากษาขับไล่จำเลยและบริวาร โดยให้ รื้อถอน ทรัพย์สินออกจากที่ดิน โฉนดเลขที่ 9924-9926 (โฉนดเลขที่ 1677 เดิม) และที่ดินโฉนดเลขที่ 6733 และ 9951 (โฉนดเลขที่ 2502 เดิม) ตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการของโจทก์ กับให้จำเลยชดใช้เงินจำนวน 14,866 บาท พร้อม ดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหาย ในอัตราเดือนละ 2,000 บาทแก่โจทก์ นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจำเลยและบริวารจะย้ายออกจากที่ดินพิพาทของโจทก์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย(อันดับ 332) จำเลย ยื่นคำร้องนี้ (อันดับ 340)คำสั่ง พิเคราะห์แล้ว ในปัญหาที่ว่า ฎีกาของจำเลยเถียงด้วยว่า บันทึกข้อตกลงระหว่างโจทก์จำเลยลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์

คำพิพากษา

2531เป็นสัญญาต่างตอบแทน ซึ่งโจทก์จะต้องแบ่งที่ดินพิพาทให้แก่จำเลย 1 ไร่ 45 ตารางวา หากโจทก์จะแบ่งให้หรือไม่ตามอำเภอใจของโจทก์ได้หรือไม่ เป็นการตีความหมายสัญญา ข้อกฎหมาย หรือไม่นั้น ในฎีกาของจำเลยหาได้มีข้อความที่จำเลย ยกขึ้นโต้เถียงดังกล่าวแต่อย่างใดส่วนฎีกาของจำเลยที่ว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ และที่ว่า ศาลชั้นต้นมีอำนาจอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องภายหลังชี้สองสถานหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมาย แต่เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติตาม คำพิพากษาศาลล่างทั้งสองว่า จำเลยปลูกบ้านและสิ่งปลูกสร้างในที่ดินโจทก์ และโจทก์ก็ไม่ยอมให้อยู่อาศัยอีกต่อไป และบอกกล่าวให้ออกแล้วจำเลยเพิกเฉยไม่ยอมรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและย้ายออกจากที่ดินโจทก์เป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์ โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยและให้รื้อถอนบ้านและสิ่งปลูกสร้างได้ เช่นนี้ ฎีกาของจำเลยที่ว่าโจทก์ไม่บรรยายฟ้องให้ชัดว่า จำเลยปลูกบ้านและชุดบ่อปลาในโฉนดเลขที่เท่าไร ในที่ดินแปลงเดียวหรือหลายแปลง ใช้เนื้อที่ดินเท่าไร ไม่แสดงแผนที่สังเขปมาในคำฟ้อง เป็นฟ้องเคลือบคลุม และที่ว่า คำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องของโจทก์ที่

ศาลชั้นต้นอนุญาตยื่นภายหลังศาลมีคำสั่งชี้สองสถานเป็นเวลา เกือบ 1 เดือน โดยจำเลยไม่มีโอกาสทราบข้อความในคำสั่ง ดังกล่าวก่อนศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต ทำให้จำเลยไม่มีโอกาสโต้แย้งหักล้างข้อหาใหม่ ซึ่งคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง ฉบับลงวันที่ 28 มิถุนายน 2533 นั้น เป็นการขอแก้ไขเลขที่ โฉนดที่ดินของโจทก์ตามฟ้องเดิมที่ต่อมาได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อย เป็นเลขที่โฉนดใหม่ที่ได้แบ่งแยกแล้ว ปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ที่จำเลยยกขึ้นฎีกาจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการ วินิจฉัย เพราะไม่ ทำให้จำเลยชนะคดีขึ้นมาได้ ศาลชั้นต้นสั่ง ไม่รับฎีกาของจำเลยนั้นชอบแล้ว ให้ยกคำร้องค่าคำร้องเป็นพับ

องค์คณะ

ทวีช กำเนิดเพชร · ประสิทธิ์ แสนศิริ · ชลอ ทองแย้ม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/101/2538>